

Sözcükler Kadar Yaralı Olamaz Hiç Bir Şey

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Ağustos 2019

Suçtu var mıydı gecenin ve de mavi'nin?
Yoksa ısıklanan hazan makamı mıydı tümcelerın kanattığı
Ve her içtiğimde kan t/adı aldığım şarkıların?

Göğün kaportası çöktü sonunda
Tıpkı yapışkan hüznün sarı teninde
Ölümlle buluştuğu gecenin
İrkildiğim son kehanette.
Aşkta irdeleyen mevsimin hüznüne talibim ek olarak
Bir dip not düşüp de günün son saatine
Yarından çaldığım o melun saniyeler
Sözüm ona reşit olacaktı mevsim bir de yüreğim.

Konuşlandığım ne çok izlek...
Adı da yok cismi de
İvedilikle yazdığım her dize
Çok mu umurundaydı sanki evrenin?
Bir eksik bir fazla
Azığım ne ise kardığım illa aşkla.
Sonlanmasını dilemiyorum aslında:
Ne gecenin ne matemın.

Ellerimde beyaz eldivenler
Arkamda kanıt bırakmamalıyım
Öldürdüğüm günden arda kalan son kırıntılardır hani
Şiire tamah eden yüreğimdeki feyiz ile.
Dama taşı gibiyim:
Geceyi öğüten güne söven
Akılsız başımın da cezasını çekerken kalemim.

Bir mimplendiğim
Bir de mintan niyetine nasıplendiğim.
Hangi illet terennüm ise az evvel son verdim ömrüne
Kanlı ellerimle.
Mademki öleceğim ölmeli de sevdiklerim

En azından yasımızı da tutmayacağız birbirimizin.

Surlarda saklı sırlar bize dair:

Sır dediğin aslında şifresi içimdeki iyi niyetin
Sözcükler kadar yaralı olamaz hiçbir şey
Belki şehir belki giyindiğim şu üç beş melun şiir
Bir takvim yaprağı daha düşerken zamanın ve ömrün tininden
Söylemlerin azı karar çoğu hantal düşlerin de
Ta kendisi.

Unuttuğum gözlerim kapalı
Uyduğumda ise açık gözlerin iris'inde
Yanıp sönen ışıkları kumral şehrin.
Saçlarını tararken içimden geçen
Dizginleyemediğim hüsrân
Koyudan çok koyudan teni ömrün
Bir gecede ak düşen sevdalı imlerin de örtüsü
Çekili dizelerde,
Üşümesin diye küçük elleri şiirin.